

d

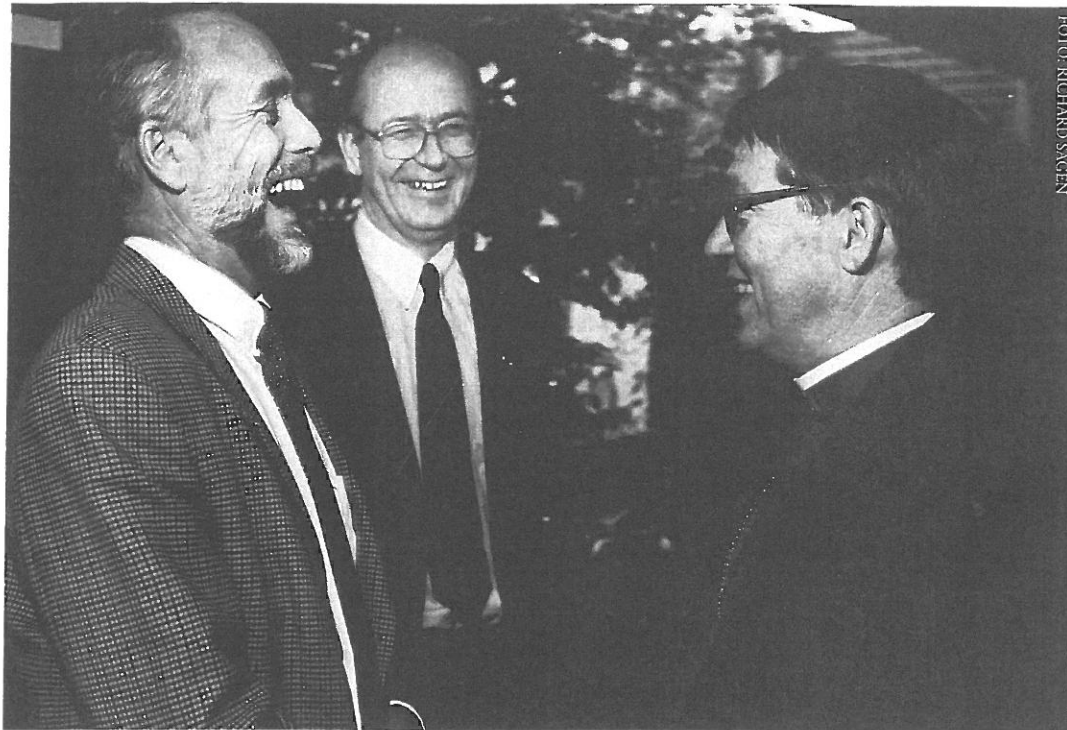

FOTO: RICHARD SÆGEN

Gemyttlig: – Velkommen, biskop! Sykehusdirektør Johannes Leines (t.v.) tar imot biskop Gunnar Stålsett under kortvisitasen på Diakonhjemmet den 28. oktober. Forstander Kjell Nordstokke bivåner.

I biskopens speil

Hvordan vil Diakonhjemmet «oversette» alt det fine som skjer her – slik at folk på kirkegrasrota kjenner seg mer delaktige i det, og mer utfordret av det?

Det var blant spørsmålene fra Oslo-biskop Gunnar Stålsett etter en tettpakket visitas ved Diakonhjemmet i oktober. Han manet til «profetisk selvkritikk», i kirken generelt, ja, men ikke minst ved institusjoner som Diakonhjemmet. – Kan dere bli enda tydeligere på å utfordre storsamfunnet på temaer som solidaritet og nestekjærlighet, spurte Stålsett.

28. oktober 1999 ble biskopen løst gjennom møter med en rekke ulike arbeidslag på Diakonhjemmet – under andakten i et fullpakket kapell, i møte med studenter, studierektorer og andre

ansatte på Høgskolesenteret, via staben på Diakonhjemmets internasjonale Senter, til ledere på sykehuset.

Stålsett sa seg positivt berørt av innsatsen og engasjementet, og så det som sin biskoppelige oppgave

FOTO: ASLE FINNSETH

– Kan dere bli enda tydeligere på å utfordre storsamfunnet på temaer som solidaritet, undret biskop Stålsett under visitasen.

å speile det han hadde sett og møtt. Han hadde, blant mye annet, lyttet til røntgenlegen som var opp-tatt av å fylle med menneskelig varme og kyndig vurdering, det man fort opplever som et hastig møte med dyr og kjølig teknikk: røntgenavdelingen.

– Her lever det et engasjement for medmennesker, langt ut over den tekniske faglighet, langt ut over det «å mestre jobben», sa Stålsett, som sa seg glad for at Diakonhjemmet er blant virksomhetene han har tilsyn med i Den norske Kirke.

– Oslo, som by og befolkning, er en massiv, diakonal utfordring – mennesker her har et enormt behov for å oppleve at noen bryr seg. Her er så mye samkvem, men så lite fellesskap, sa Stålsett til diakonhjems-lederne. Med tanke på Diakonhjemmets plassering på beste vestkant, sa biskopen: – Mangelen på fellesskap er ikke noe mindre hjerteskjærende her, selv om den har en annen innpakning.

Av Asle Finnseth

Diakonhjem-
da boken ble

en står i et vek-
dagslig hand-
eatstillhet, fag-
tellig samfunns-
der seg til en
og grupper, fra
n til ensomme
øk.

